

PÂINEA VIEȚII VEȘNICE

† Duminica a opta după Rusalii, Înmulțirea pâinilor

Pâinea a fost și va fi întotdeauna absolut necesară vieții. Ea constituie hrana noastră cea de toate zilele. De aceea și Mântuitorul, când ne-a învățat cum să ne rugăm ne-a îndrumat să cerem nu „hrana” ci „pâinea”. Aici nu este vorba numai de pâinea făcută din grâu, ci mai ales de pâinea spirituală, care este hrana sufletească. Minunea înmulțirii pâinilor în pustie preînchipuie jertfa Euharistică, care se va repeta în Sfânta Sfințelor până în veacul cel din urmă. Dragostea Mântuitorului a fost atât de mare, încât ne-a lăsat nu numai învățătura Sa sublimă în Evanghelie, minunile și pilda vieții Sale, ci a instituit Taina Sfântă prin care El însuși e pururea cu noi și se jertfește pentru mântuirea noastră. Aceasta a făcut-o în clipa ultimei seri petrecute cu ucenicii Săi, la Cina cea de Taina, când luând pâinea și paharul le-a binecuvântat și le-a dat lor zicând: „Aceasta să o faceți întru pomenirea mea” (Luca 22, 19). Ascultând acest „testament” al Mântuitorului, Sfinții Apostoli și Biserica au continuat să săvârșească neîntrerupt cele ce Domnul a rânduit la Cina cea de Taină. Dragostea pe care a arătat-o Mântuitorul la înmulțirea pâinilor în pustie, se revarsă mereu nemărginit prin Sfânta Euharistie asupra oamenilor. Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ne împacă și pe noi cu Dumnezeu prin Sfânta Sa jertfă fără de sânge. Sfânta Împărtășanie este condiția esențială pentru mântuirea sufletelor. „Oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar”(1 Corinteni 11, 27-28). Se cuvine așadar, când ne împărtășim, să dezlegăm legăturile patimilor și păcatele noastre, curățindu-ne prin Taina Spovedaniei. Numai cu o astfel de pregătire ne putem apropia „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste” de Iisus Hristos „pâinea vieții veșnice”. Cunoaștem că Mântuitorul însuși, înainte de a rândui chipul jertfei Sale tainice, a luat pâinea în mâinile Sale cele fără de prihană și „a mulțumit și apoi, sfințindu-o și frângând” a dat-o Sf. Apostoli. După chipul acesta și noi avem datoria să mulțumim Lui Dumnezeu pentru toate binefacerile de care ne-a învrednicit. Așadar, vedem că minunea înmulțirii pâinilor în pustiul Betsaidei este icoana Sfintei Împărtășanii, pe care Mântuitorul a instituit-o în joia Patimilor, spre mântuirea noastră. Prin rugăciune să ne apropiem și noi cu credință și cu dragoste de hrana euharistică. Să primim cu vrednicie „Trupul Domnului cel ce se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește”, recunoscând jertfa cea mare și sfântă pe care a adus-o pe cruce pentru mântuirea noastră. De câte ori ne aflăm în fața Sfântului Altar, unde stă Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și ne așteaptă să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Său, să fim cu un cuget și cu o simțire și să preamărim cu o inimă și cu o gură „preacinstul și de mare cuviință numele Său”. Amin.

Sfântul cuvios Pafnutie-Pârnu Zugravul - 7 august

Cuviosul Pafnutie, vestit iconar cunoscut cu numele de Pârnu „Mutul”, s-a născut în Câmpulung-Muscel, la 12 octombrie 1657, ca fiu al preotului Ioan Pârvescu (1623-1702). La botez a primit numele nașului său, marele vistiernic Pârnu Vlădescu, un creștin evlavios și ctitor de biserică. Crucea încercărilor s-a abătut asupra familiei preotului Ioan, când preoteasa acestuia a trecut la Domnul ca o muceniță, născând pe al șaselea copil. Boala a secerat apoi pe cinci dintre ei, Pârnu fiind singurul rămas în viață. Atunci, preotul Ioan Pârvescu s-a călugărit la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, luând cu sine și pe fiul său Pârnu, în vârstă de 11 ani. La școala acelei mănăstiri s-a deprins cu cititul și scrisul, dar și cu cele dintâi taine ale „zugrăviei”, adică ale picturii bisericești, alături de monahul Evghenie. La împlinirea vârstei de 18 ani, Pârnu și-a îndreptat pașii spre pământul binecuvântat al Moldovei, trimis să învețe „zugrăvia” în Bucovina, cu un vestit meșter rus. Acolo a deprins tainele pictării icoanelor și a luat ca pildă de iconografie numeroasele mănăstiri și biserici bucovinene, împodobite cu picturi interioare și exterioare. După 5 ani s-a întors din Moldova, devenind pentru scurt timp pictor de curte al boierilor Vlădești, urmașii nașului său. Din această perioadă, datează și cea dintâi pictură a sa la biserica Mănăstirii Aninoasa (Argeș). Apoi, alături de monahul Evghenie, primul său dascăl, a pictat biserica Mănăstirii Negru Vodă (Câmpulung-Muscel, Argeș). Fiind recomandat familiei domnești a Cantacuzinilor, a zugrăvit mai multe ctitorii ale acestora, dar și unele ale Sfântului Voievod Martir Constantin Brâncoveanu. Pârnu Pârvescu a primit supranumele de „Mutul”, nu pentru că ar fi fost mut, ci pentru că picta fără să vorbească și fără să mănânce, adică în post și rugăciune. Dacă spunea vreun cuvânt sau gusta hrană, întrupea lucrul în ziua respectivă. Astfel, făcea mai lucrător darul primit de la Dumnezeu, dobândind har pentru nevoița sa și iscusință în lucrarea iconografiei. Stabilă în cele din urmă în București, a ajuns dascăl la propria sa școală de „zugrăvie”, în care a format mai mulți ucenici. Căsătorit cu credincioasa Tudora, a avut doi copii, Pârnu și Gheorghe. În anul 1718, luminat de harul lui Dumnezeu, a intrat în monahism la Mănăstirea Mărgineni, primind numele de Pafnutie. Apoi, din anul 1731, Cuviosul Pârnu-Pafnutie s-a nevoit până la sfârșitul vieții la Schitul Roboia (Mușătești, Argeș). Acolo a primit marea schimă călugărească și s-a nevoit încă patru ani în rugăciune, tăcere, răbdare și smerenie, trecând la Domnul în anul 1735. Cuviosul Pafnutie-Pârnu, iconarul de la Roboia, a fost recunoscut drept cel mai mare pictor bisericesc român al epocii cantacuzine și brâncovenești, întemeietor și dascăl al unei școli de iconografie bizantină cu specific național, dar și ca un mare trăitor al Ortodoxiei românești. Luând aminte la viața virtuoză, la nevoița și lucrarea Cuviosului Pafnutie, Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților, în anul 2017, an închinat iconarilor și pictorilor bisericești, cu zi de pomenire 7 august.

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele patru posturi importante de peste an ale Bisericii Ortodoxe, la capătul căruia vom sărbători mutarea la Viață a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Este un post de numai două săptămâni, dar care se aseamănă ca rigoare cu Postul cel Mare. Acest post este o perioadă de nevoiță duhovnicească, o perioadă rânduită cu multă înțelepciune de către Sfinții Părinți pentru ca, așezându-ne sub omoforul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să ne ostenim cu mai mare stăruință în curățirea de patimi și căutarea sfințeniei, pentru a ne apropia ceva mai mult Dumnezeu. Știm că Maica lui Dumnezeu este „păzitoarea creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul” și „nimeni din cei ce aleargă” la ajutorul Ei „nu iese rușinat”. Să ne adâncim după putință cât mai mult în rugăciune și în pocăință, iar postul este un astfel de prilej binecuvântat. În vremurile pe care la trăim este nevoie de multă rugăciune. Suntem martorii frământărilor din societate, unde împuținarea iubirii și dezbinarea dintre oameni aduc multă amărăciune și riscă să ne cuprindă și pe noi. Auzim de zvonuri ce anunță conflicte în lume, vedem cum necredința și răsturnarea valorilor cuprind pe mulți dintre semenii noștri, asistăm la dezlănțuirea stihilor naturii. Ca „fii ai credinței” (Evrei 10, 39), să nu ne lăsăm copleșiți de acestea, ci „să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea, cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței” (Evrei 12,1-2). Rostul postului este spre folosul trupului și al sufletului. Sfantul Ioan

Gură de Aur spune: „Dacă ne înfrânăm de la mâncare și postim, aceasta nu-i fără un temei și nu așa, numai ca să stăm fără să mâncăm, ci pentru că dezlipindu-ne de lucrurile acestei lumi, ne încredințăm celor ale sufletului”. Postul, alături de rugăciune și faptele bune, este una din armele duhovnicești, pe care Însuși Iisus Hristos a folosit-o, și care poate birui și învinge diavolul ce „umbă răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5, 8). De asemenea, după mărturia Sfantului Vasile cel Mare, postul este cea mai veche poruncă dată omului de Dumnezeu: „Cucerește-te și sfiește-te, omule, de bătrânețea și vechimea postului, pentru că de o vechime cu lumea este porunca postului. Căci în rai s-a dat această poruncă, atunci când a zis Dumnezeu lui Adam: «Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit» (Facere 2, 16-17)”. Însuși Mântuitorul a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, la fel și Maica Lui, Sfinții Apostoli și ucenicii lor. Moise a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; Ilie Proorocul la fel a postit patruzeci de zile. Sfinții Părinți recomandă postul cu multă stăruință. Îl amintim din nou pe Sfantul Ioan Gură de Aur, care ne învață: „Postul potolește zburdălnicia trupului, înfrânează poftele cele nesățioase, curățește și înaripează sufletul, îl înalță și-l ușurează”.

Când omul e o forță

Puterea unui om nu constă în umerii lui largi, ci în lungimea brațelor cu care te îmbrățișează. Nu stă în puterea vocii sale, ci în cuvintele blânde pe care știe să le șoptească. Nu stă în mulțimea prietenilor, ci în cât de prieten știe să fie cu copiii lui. Nu stă în cât de mult este respectat la serviciu, ci în cât este de respectat acasă. Nu stă în cât de puternic lovește, ci în cât de blând știe să atingă. Nu stă în greutatea pe care le poate ridica, ci în poverile pe care le poate duce! Numai așa omul este o forță!

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 12 august	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 13 august	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
Duminică 14 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie, prohod la Biserica Uspenia

CURAJUL CARE NE ÎNCONJOARĂ

În viața noastră publică nu se prea discută despre virtutea curajului. Așa cum, în discursul public actual, nu fac obiect de interes virtuți definitorii pentru condiția umană: politețea, cumpătarea, blândețea, prudența, generozitatea, dragostea, compasiunea, prietenia sau fidelitatea. La prima vedere, această stare de fapt nu ar trebui să ne îngrijoreze. Dacă însă vom acorda mai multă atenție, vom ajunge la concluzia că ea pune sub semnul întrebării nu doar ființa noastră morală, individuală, ci și existența noastră comunitară - de la familie la societate sau chiar neam. La nivelul simțului comun, curajul este capacitatea de a-ți controla și depăși frica, de a-ți învinge lașitatea, într-un anumit context în care îți este primejduită integritatea ființei sub aspect fizic sau moral. În domeniul eticii se face o distincție esențială între curaj ca trăsătură de personalitate, de caracter și curajul înțeles ca virtute. Pentru a deveni virtute, această trăsătură de personalitate trebuie să servească interesul semenului, al celuiilalt. Omul curajos își depășește limitele strâmte ale ființei proprii, iese din sufocanta iubire de sine, uneori își ignoră instinctul de conservare în favoarea aproapelui său. Omul curajos este o ființă în care se poate avea încredere. Într-o prietenie, de exemplu, este nevoie de încredere, dar și de fidelitate. Prietenul curajos este o garanție pentru securitatea mea, dar și a familiei mele. Iată cum de la virtutea curajului am ajuns la prietenie și la virtutea încrederii și a fidelității. Virtutea curajului este o însușire creștină esențială. Fără curaj, existența Bisericii nu ar fi de conceput. A fost nevoie, ca să ia ființă, de curajul Întemeietorului ei; ca să dureze, de acela al discipolilor Săi. Urmând exemplul Domnului, Apostolii au propovăduit în lumea toată Evanghelia, Vestea cea Bună a Întrupării Fiului lui Dumnezeu, înfruntând curajos ostilitatea lumii. În vremea prigoanelor dezlănțuite de mai-marii lumii, martirii din primele secole - dar și cei din secolul XX,- au ieșit cu îndrăzneală împotriva propriei morți, dovedind tuturor că, pentru creștini, moartea nu există. Au demonstrat, în același timp, libertatea absolută pe care o trăiesc creștinii. „Jertfa martirilor stă la temelie Bisericii”, spunea scriitorul bisericesc Tertulian în secolul II. Sfânta Scriptură abundă în varietatea formelor sub care suntem îndemnați să îndrăznim, să nu ne lăsăm sufletele acaparate de frică, de lașitate, de tentația de a dezerta din lupta pe care fiecare creștin o dă și trebuie să o dea cu diavolul, cu lumea (ca sursă a păcatelor și a patimilor) și cu patimile care și-au făcut sălaș în propriul nostru trup: „În lume, necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”.

